

Нацист і психіатр. Доленосна зустріч напередодні Нюрнбергу

КУПИТИ

Ім'я Дугласа Келлі могло б залишитися відомим у вузьких медичних колах, однак історія вирішила інакше, кинувши його в епіцентр однієї з найгучніших справ XX століття. Келлі призначили головним психіатром Нюрнберзького процесу, де він встановлював осудність 22 в'язнів-нацистів, які мали от-от постати перед трибуналом за скоєні Третім Райхом звірства.

Центральною темою книжки є своєрідний поєдинок умів, у якому психіатр зіштовся з Германом Герінгом та який, зрештою, наклав відбиток на життя і смерть кожного з них. Читачам також розкриють важливі деталі судового процесу та біографій обвинувачених, а ще глибокі питання, що постали перед Келлі під час та після діагностування Герінга, Гесса, Розенберґа, Ріббентропа, Кейтеля та інших. Що об'єднувало підсудних? Чи всі вони мали психічні відхилення та вроджені схильності до жорстокості? А головне — чи існує насправді «психотип нациста», або ж нацистом за певних умов може стати кожен?

Зміст

	Дійові особи	9
<i>Розділ 1</i>	Будинок	11
<i>Розділ 2</i>	Мондорф-ле-Бен	13
<i>Розділ 3</i>	Психіатр	33
<i>Розділ 4</i>	Серед руїн	54
<i>Розділ 5</i>	Чорнильні плями	78
<i>Розділ 6</i>	Незваний гість	114
<i>Розділ 7</i>	Палац правосуддя	134
<i>Розділ 8</i>	Психотип нациста	162
<i>Розділ 9</i>	Ціанистий калій	186
<i>Розділ 10</i>	Пост мортем	216
	Подяки	227
	Бібліографія	229
	Примітки	247

Естель ель Хай і доктору Арнольду Аронсону присвячую.

З любов'ю і вдячністю

Дійові особи

Персонал Нюрнберзької в'язниці:

ЛЕЙТЕНАНТ ГУСТАВ ГІЛБЕРТ, психолог

КАПІТАН Джон Долібой, офіцер-психолог

Полковник Бертон Ендрюс, комендант

МАЙОР Дуглас Макглашан КЕЛЛІ, психіатр

Говард Тріст, перекладач

На лаві підсудних:

Герман Герінг, райхсмаршал і головнокомандувач люфтваффе

Рудольф Гесс, заступник фюрера

Карл Деніц, gros-адмірал, наступник Гітлера на посаді голови держави

Артур Зайсс-Інкварт, канцлер Австрії і райхскомісар Нідерландів

Фріц Заукель, комісар з управління робочою силою

Альфред Йодль, начальник штабу оперативного керування Верховного командування вермахту

Вільгельм Кайтель, начальник штабу Верховного командування вермахту

Ернст Кальтенбруннер, начальник головного управління безпеки Райху

Роберт Ляй, голова Німецького робітничого фронту

Костянтин фон Нойрат, міністр закордонних справ (до 1938 року)

Франц фон Папен, віцеканцлер

Еріх Редер, головнокомандувач крігсмаріне, ВМС нацистської Німеччини

Йохім фон Ріббентроп, міністр закордонних справ

Альфред Розенберг, ідеолог НСДАП та райхсміністр окупованих територій Сходу

Ганс Франк, генерал-губернатор окупованої нацистами Польщі

Вільгельм Фрік, райхсміністр внутрішніх справ

Ганс Фріцше, голова новинного відділу Міністерства народної освіти та пропаганди

Вальтер Функ, райхсміністр економіки

Ялмар Шахт, директор Райхсбанку та райхсміністр економіки (до 1937 року)

Бальдур фон Ширах, райхсюгендфюрер, відповідальний у справах молоді

Альберт Шпеєр, райхсміністр озброєнь і боєприпасів

Юліус Штрайхер, головний редактор тижневика «Штурмовик» (Der Stürmer)

Суддівська колегія Міжнародного військового трибуналу:

Роберт Джексон, генпрокурор США

Вільям «Дикий Білл» Донован, помічник генпрокурора

Суддя Джеффри Лоуренс, голова трибуналу

Члени сім'ї Дугласа Макгулашана Келлі:

Чарльз МАКГЛАШАН, дід

Джун Макглашан Келлі, мати

Джордж «Док» Келлі, батько

Еліс Вів'єн «Дюкі» Гілл Келлі, дружина

Даг, Алісія та Аллен Келлі, діти

Розділ 1

Будинок

Келлі жили у просторій віллі в середземноморському стилі на пагорбах Гайгейт-роуд у Кенсінгтоні, заможному районі Каліфорнії на північ від Берклі. Черепичний дах будинку здіймався високо над водами затоки. А зовсім поруч, за кількасот метрів від чотирьох терас, вимощених стежок і схилу, на якому росли секвої та плодові дерева, виднілися надгробки кладовища «Сансет В'ю».

У патіо п-подібного будинку стояла каруселька і дитячий басейн. Вхідні двері вели в коридор, ліворуч — кухня з великою плитою, де залюбки куховарив доктор, на поверхнях — гриль і м'ясорубка. Поряд із кухнею — комірчина з морозильною камерою. Якось на ній сидів старший син сімейства і під її мирне гудіння планував зарубати батька сокирою.

Праворуч — ванна, де в перший день 1958 року розігрався фінал жахливої сцени, а за нею — вітальня: камін, довгий диван і крісло господаря, оббите зеленою шкірою. На підлозі килим, меблі присунуті до стін, щоб гостям було більше місця. Саме тут доктор Келлі бувало грався зі старшим сином. Хлопчик виходив із кімнати, а батько щось перекладав, скажімо, олівець на журнальному столику. Повернувшись, малий мав здогадатися, що змінилось.

За вітальнею йшла спальня доктора Келлі та Дюкі — звідти було видно чимале задвір'я площею близько 2 тисячі квадратних метрів. Поруч гардеробна, куди часто-густо прокрадалися діти, щоб підслухати, через що сваряться батьки.

Чорні сходи на виході з вітальні вели на другий поверх. Там, нагорі, де з вузьких вікон на дерев'яну підлогу струменіло світло, лежав килимок, прикриваючи слід від кулі. У кінці коридору — кабінет доктора Келлі, а дорогою до нього — шафка з реквізитом для його показових виступів.

З вікна кабінету відкривалася розкішна панорама на затоку Голден Гейт і тюремну вежу острова Алькатрас. Цей краєвид, імовірно, навіював доктору спогади про іншу в'язницю, в якій йому випало працювати, — у Нюрнберзі.

На столі панував цілковитий орднунг. У невеличкій домашній лабораторії зберігалися пилки для кісток, спеціальний стіл, ступки й спиртівки, градуйовані циліндри з мензурками, колекція кристалів, зразки рослин на предметних скельцях, два людські черепи й хімікати на будь-який смак, зокрема й токсичні.

Діти спали на цокольному поверсі. Епізодичні візити доктора Келлі перед сном їх лякали. Зачувши, як від важких кроків скрипить підлога, вони збиралися з духом, бо ніколи не знали, у якому той настрої.

Місцем фінальної сутички була кухня. Після чергового скандалу Дюкі зазвичай збирала сумку й зникала на цілий день. Та цього разу доктор Келлі заревів, вискочив із кухні й кинувся вгору до свого кабінету. Він грюкнув дверима так, що розбив порцелянову підпірку, уламки якої розлетілися по сходах. А за кілька хвилин вийшов, затискаючи щось у руці. Спустився й став посеред сходового майданчика, який нависав над вітальною, наче авансцена. Його слова прогрімili на всю кімнату: розгублена дружина, батько й діти перелякалися. А тоді чоловік поклав щось собі в рот і проковтнув.

Рекомендована література

Піхота наступає. Події та досвід. Спогади про участь у боях 1914-1918 роках у Франції, Румунії та Італії

Перейти до категорії
Військова історія

WAR BOOKS
військова література

КУПИТИ